

Debrecen Nov. 16. 1862.

V. 18 K513/233
x1

Felkínesez Úr!

Gennyelek Barátom!

Legszívesebb köszönettel veszem, hogy becses folyóiratának az
alektoriságát is megemlékezés nélkül is munkálkodásom
felszólítom.

Sajnos dolog hogy a Figyelő, mely az én neme-
sem is úgy tudom megfőzött nézője is mind sarkak
márah komolyvága, mind jó és nemes magassá-
ga által megadta jobban megsejtte, mint bármely
folyóiratunk, ily rövid és usán, elhúny. Azonba
az ő ügye jó és erős kéiben van, mely harsány
len felhámanseféra megsejteni a mi harai vinnyak
kísér lehetősége.

Rekemről tudom semmi sem seheset érene. Az én dolgo-
zatom nem len a Kósonban egy illatával vagy bajával m.
zó irag, — legfeljebb záldlevél, mely hímeli akora vagy
legelőbb helye foglalt... De mégis megvárakozni vala.
már abból a mi keveset iratalomtörvénye is tudok, a Kóson
kámára feljárnak, — a mi ha ojsoba lesz, bizonyos nem jóak
resem, hanem sehesetfőgemek múltik, menis más sokatnak
is.

Uolag hűvöz kijönéses monda, — nagybecsű kedvesség hűvöz
vagyok igazságszerzője,
Imre társaság

